

мъно-български публицистът отъ преди Освобождението Ангелаки Савичъ, който, родомъ отъ Свищовъ (1823), е стоялъ известно време близу до българскитѣ революционери въ Ромъния. Савичъ е минувалъ за голѣмъ почитателъ на Раковски, когото величае като „български Гарибалди“; и походитѣ и подвизитѣ на неговитѣ храбри последователи Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа той описва съ увлѣчение въ една своя книга. Този публицистъ храни непреодолима омраза къмъ българскитѣ чорбаджии въ Турско и въ Ромъния, заради тѣхното безчувствено държане къмъ народното освободително движение, тѣхното скжперничество по отношение на голѣмитѣ народни дейци и тѣхната предателска роля, въ нѣкои случаи, къмъ свещенитѣ народни интереси. Въ книгата си на ромънски отъ декемврий 1867 г., озаглавена *Masca ios!* (Долу маската!) и издадена въ Браила презъ 1868 г., той си поставя специалната задача да разкрие долното и достойно за пълно презрение поведение на чорбаджиитѣ-чокои, тази порочна класа, която знаела само да уврежда, не и да подпомага българското национално развитие. Откакъ изнася нѣкои факти изъ отрицателната дейность на чорбаджиитѣ при черковното и учебното дѣло, при театъра и изкуството, при възстанията и обществената благотворителность, той се спира и на тжжната драма съ д-ръ Селимински, когото представя като несъмнена жертва на чорбаджийската жестокость. „Най-после, за да докажемъ, че действително нашитѣ чорбаджии сж една истинска народна проказа; че всичкото зло произлиза отъ тѣхъ, и само отъ тѣхъ; че тѣ сж неспособни да сторятъ нѣщо добро за общото благо, а напротивъ, като истински вандали, развалятъ всичко; и че не сж направили нито крачка напредъ, освенъ само за собствената си кесия и за своитѣ егоистични братояждствени (*adelphophage*) интереси: нека ги видимъ при завещанията на починалитѣ Георги Петровичъ и д-ръ Селимински“.

Случая съ Селимински нашиятъ възмутенъ публицистъ предава само нѣколко месеца следъ смъртъта му, и значи подъ прѣсното впечатление на спомени и слухове, които занимаватъ тогава българитѣ въ Браила и Букурещъ. Споредъ Савича, д-ръ Селимински направилъ завещанието си по примѣра Г. Петровичъ (1813—1863), сжщо сливенець, който оставилъ крупна сума за училищата въ родния си градъ и който билъ